

[Aase Olesen]

Jeg forstår, at hr. Wilhjelm har fået nogle andre kommentarer fra indenrigsministeriet, end jeg har, for jeg hørte hr. Wilhjelm sige, at indenrigsministeriets embedsmænd havde indrømmet, at der var brist i logikken. Det har vi ikke fået noget at vide om på tryk. Tværtimod siger indenrigsminister Henning Rasmussen i sit svar til udvalget, at ved fastlæggelse af stedfortræderrækkefølge for et parti, der har anmeldt partiliste, skal der i disse tilfælde ikke udregnes noget fordelings-tal. Det er altså derfor, man ikke kommer ind i de dér overvejelser med »andre partistemmer«, og på den baggrund må man afvise, »at der i fastlæggelsen af stedfortræderrækkefølgen i de her omhandlede tilfælde skulle kunne drages nogen slutninger med hensyn til fortolkning af folketingsvalglovens § 47, stk. 1«.

Jeg kan i og for sig godt se, at der er brist i logikken, men man kan vel ikke komme og påstå, at vi ikke har fået et klart svar fra indenrigsministeren på, hvad han mener om det. Det må vel være det, vi som folketingsudvalg skal lægge til grund.

Det sidste får mig til at sige, at når vi her hører både hr. Stubkjær Pedersen og hr. Glistrup sige, at det er os 179, der er valglovs-eksperterne, der er eksperterne på dette område, så kan det teoretisk lyde meget kønt. I praksis er vi jo i denne sag som i alt andet arbejde, vi har med at gøre herinde, afhængige af juridisk vejledning, det bliver vi altså nødt til at erkende som vores daglige arbejdsvilkår.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne tage udgangspunkt for de bemærkninger, jeg vil gøre, i det, fru Aase Olesen sluttede med. Det er, at vi i arbejdet her i tinget ofte er og naturligt må være afhængige af juridisk ekspertise. Jeg skal vende tilbage til dette lidt senere.

Når jeg blander mig i denne debat, så skyldes det, at jeg synes, den er af meget stor betydning. Jeg vil i den forbindelse starte med at sige, at jeg finder, at det, hr. Wilhjelm har gjort med for så vidt at forfølge denne sag og give oplysninger om den i meget vidt omfang, er dygtigt gjort, og det er også rigtigt gjort af ham. Han siger i et brev til folketingets præsidium – det er bilag 5 til forslaget – at det er af stor principiel vigtig-

hed, at folketingets godkendelse af mandatene er i nøjeste overensstemmelse med valglovens regler. Ja, givetvis er det det, og det er vel også det, sagen drejer sig om. Men når hr. Wilhjelm føjer til, at efter afstemningen den 22. december 1981 ligger ansvaret for den korrekte afgørelse ikke i indenrigsministeriet, men i tinget her, så er jeg ikke enig, for det har ikke på noget tidspunkt ligget hos indenrigsministeren. Det må alene være folketinget, der afgør sagerne.

Det er navnlig det forhold, der får mig til at gøre nogle bemærkninger, så meget mere som jeg henviser til, hvad et mindretal i redegørelsen har sagt – derunder mit partis repræsentanter i udvalget til valgs prøvelse – nemlig at det, man fik fra indenrigsministeren den 22. december 1981 vedrørende opgørelsespraksis, har været ufuldstændigt. Det er egentlig ikke noget, man skal laste ministeren eller hans medarbejdere for, for hvorfor i alverden skal de egentlig have med disse ting at gøre? Her er jeg ved at klandre tinget som sådant, ikke alene det, der sidder nu, men også tidligere ting, deriblandt mig selv, for, at vi i alt for høj grad og alt for ofte har ladet valgspørgsmål afgøre af indenrigsministeren, eller rettere af hans medarbejdere. Hvorfor i alverden har vi gjort det? Dette ting savner at have fornøden ekspertise til rådighed eller eventuelt at have mulighed for i de enkelte sager at gå til andre ude omkring og få den. Vi skal selv afgøre tingene og ikke forlade os på, hvad en tilfældig minister og en eller anden stab af medarbejdere, de være sig nok så kyndige, finder det for godt at forelægge os. Kendsgerningen i denne sag er bl.a., at indenrigsministerens stab i tidens løb har forholdt dette ting noget, de er kommet frem til af den ene eller den anden art. Hvorfor er de ikke kommet med det? Ind imellem valgene kunne de jo være kommet med det.

De her forhold skal overvejes. Jeg synes, det er gået som en rød tråd igennem denne debat, at man ikke har fået disse oplysninger, så man kunne ordne tingene på rette måde, og man har ikke gjort det på en sådan måde, at man egentlig har gjort sit arbejde ordentligt. Jeg beklager for mit eget vedkommende, at jeg den 22. december 1981 ikke stemte for at sende sagen tilbage i udvalget. Det burde vi have gjort, for folketinget er måske kommet til at træffe en forkert afgørelse. Kends-